

Február 10. és 28. között

Pártnapok a gazdaságpolitikáról

Hagyomány már, hogy az év elején országsszerte pártnapokat tartanak a munkahelyeken és a lakóterületeken, mindenkor a közösséget leginkább foglalkoztató témákat tűzve napirendre. Ezúttal mintegy 20 ezer helyszínen, február 10. és 28. között rendezik meg a pártnapokat, amelyek során a pártok képviselői egyaránt részt vesznek.

Várhatóan mintegy másfél millió dolgozóval — párttagokkal és pártönkivüliekkel — találkoznak az előadók. A téma avatott szakemberei az ország gazdasági helyzetéről, a VII. ötéves tervről, az idei népgazdasági tervről és a konkrét helyi gazdasági feladatokról szólnak. A pártnapok lehetőséget kínálnak a közvélemény érdeklődésére leginkább számot tartó témák megismertetésére, megvitatására, a vélemények kicserélésére.

A pártsszervezetek rendezvényeit a megyei, budapesti kerületi pártbizottságok irányításával készítik elő a nagyüzemekben, az ország

valamennyi egyetemén, az akadémiai kutatóintézetekben, a megyei tanácsoknál központi előadók tartanak tájékoztatót. A termelőüzemekben, a munkahelyi párt- és gazdasági vezetők szólnak az országos és a helyi feladatokról. Ez utóbbi pártnapokat úgy szervezik, hogy a résztvevők létszáma módját adjon a párbeszédre, az eszmecsere.

Az elmúlt hetekben a budapesti, a megyei és a megyei jogú városi pártbizottságok előkészítő tanácskozást tartottak a pártnapok előadói, propagandisták számára. A résztvevők megismertkedtek a téma főbb tartalmi kérdéseivel, és szó esett a pártnapok lebonyolításának módszereiről is. Az előadók előzetesen tájékoztatók a gazdálkodó egységek, intézmények munkájának eredményeiről, a további feladatokról. E felkészülés az egyik biztosítéka annak, hogy az idei pártnapokon felmerülő kérdések nem maradnak megválaszolatlanul. A pártnapok tapasztalatait egyébként — a három

évtizedes gyakorlatnak megfelelően — összegzik majd, s a további munkában hasznosítják a pártsszervezetek, illetve a felsőbb pártsszervezetek.

Célszerűen összeállított segédanyagok is megjelentek, amelyek segítik az előadók munkáját. A Politikai Vitakör 1986/1. számú füzet, a „Tények, adatok” sorozat újabb kiadványa, a „Gazdasági helyzetünk, feladataink” című előadói vázlat.

Ugyancsak meghatározó jelentőségű az a napokban elkészült füzet, amely Havasi Ferencnek, az MSZMP Politikai Bizottsága tagjának, a Központi Bizottság titkárnak január 15-én, az MSZMP KB Politikai Akadémiáján elhangzott előadását tartalmazza. A VI. ötéves terv teljesítésének tapasztalatai és a gazdasági építőmunka feladatai a VII. ötéves terv időszakában címmel.

(A Csongrád megyében tartandó pártnapok programját lapunk holnapi számában közöljük.)

A jóvátehetetlen egyszerűsítéstől a „pepecselő” lakóházfelújításig

Derűsebb, változatosabb városkép

Kezdetben volt az emelet-ráépítések időszaka — az 1950-es évek végén, a 60-asok elején. O, boldog idők, amikor viszonylag csekély költséggel — hiszen a telek, a közműrendszer már adott volt — növelni lehetett az IKV kezelésében lévő, jobbra belvárosi lakások számát! S mindjárt két legyet ütve egy csapásra, hiszen ha már úgy is odatelepültek az építőbrigádok, ha már úgy is vakolni, festeni kellett a ráépített emeletet, hát újraszínezték az egész épületet. Az akciónak egy szépséghibája volt — ma ezt már világosan látni a felújított homlokzatokat egyszerűsítették. A jellegzetes díszeket levették, kerültek a „pepecselést”. Ennek az akciónak a lendülete néhány év elteltével alábbhagyott, akkortájt fogytak el a magasítható lakóépületek. „Még szerencse” — mondta egy beszélgetésben a városépítéssel foglalkozó egyik szegedi felelős — „hiszen így a veszteségeket némiképp ellensúlyozhattuk a következő felújítási program idején”.

Akkor már ugyanis — jobb gazdasági körülmények között és technikai adottságokkal — mód volt arra, hogy a városképet meghatározó házsorokat, épület-együtteseket eredeti formájukban állítsák helyre — egyelőre csak kívülről. Az 1975-ben indult, s először csak három évre szóló homlokzatfelújítási akcióban körülbelül 300 ezer négyzetméternyi felület fiatalítását tervezték. Akadtak az érintett szakemberek között jócskán kételkedők, akik lehetetlennek tartották a korábbi „norma”, az évenkénti 20-25 ezer négyzetméter négy-ötösörösét. Es mégis sikerült. Olykor innen-onnan kölcsönkért állványokkal, gépekkel, festékekkel, de fölragyogott, az „egyensárgából” derűsebb és változatosabb arculatot kapott a város.

Sokan föltették azóta a kérdést, vajon nem önmagunk becsapása volt-e, hogy a megújult külső falfelületek mögött nem egy esetben

aládúcolt lakások maradtak, s csak az utóbbi években futotta arra pénzből, technikai felkészültségből, hogy a „felszíni tatarozás” a lakások korszerűsítésével párosuljon. A tényt nem vitatják a szakemberek, de hozzátesszik, „ha akkor, 1975-ben lemondunk az akcióról, jóvátehetetlen pusztulás várt volna jó néhány épületre. Azzal, hogy legalább felöltöttük azokat a házakat, megteremtettük (igényességben, felkészültségben, technikai feltételekben) a további lépés lehetőségét. Időt nyertünk arra, hogy új, korszerű technológiák szülessenek a födémcsere, vagy anélküli, de akkor is teljes körű lakóházfelújításokra, hogy emberi, gépi felkészültséggel győzzük a jelenlegi iramot”. Tegyük hozzá, ma már nem csupán a tempó tartása, hanem a minőség is cél.

A hetedik ötéves tervre kidolgozott lakóházfelújítási programban már érzékelhetőek az eddigiekben változó tapasztalatok. A koncepció kidolgozóinak segítségükre volt, hogy 1983-84-ben befejeződött a lakóépületek műszaki jellemzőinek számítógépes adatfeldolgozása, s ez lényegesen pontosabb elkülönítést tesz lehetővé az egyes lakóházcsoportok között. Időközben felülvizgálták a korábban gazdaságtalannak ítélt felújításokat, azok megítélése és számítási módja ugyanis megváltozott: a „még érdemes” kategóriába több épületet soroltak át.

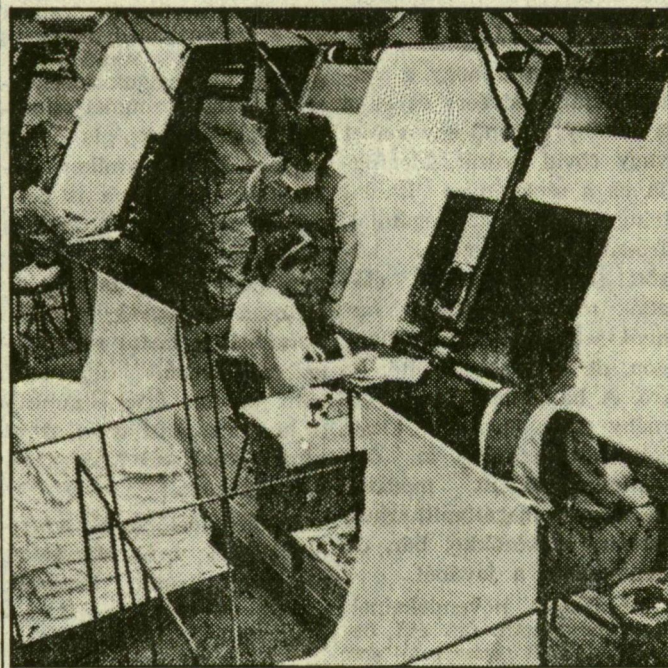
Az 1986-90 közt megvalósítandó programba be kellett venni olyan, a korábbi tervciklusokban (1955 és 1970 között) felújított házakat is, melyek az akkori elvek miatt nem bírták ki a 30 éves ciklusidőt (A szakirodalom időszerű felújításnak nevezi azt a beavatkozást, amely három évtizeddel követi az előzőt, vagy a ház elkészültét. A nyolcvanas évek végéig is már 720 ilyen lakás sorol a programba, 1990-től pedig ugrásszerűen nőni fog számuk, hiszen 1960 számít a tömeges lakásépítés kezdetének)

Ráadásul a házigyári épületek egyes szerkezeti elemeit — a tetőszigetelést, a panelhézagok tömítését, a burkolatokat és a liftek egy részét — még a harminc esztendő letelte előtt fel kell újítani!

A most indult tervidőszakra kidolgozott program készítői a födémcsere és az anélküli, az időszerű és a részfelújításokat úgy tervezték, hogy a Nagykörút és a Tisza által határolt, a Csongrádi és a Toluhini sugárút közötti terület, valamint a Petőfi Sándor sugárút és a Mátyás tér környéke tanácskezelésű épületei foglalják el ismét méltó helyüket a városképben, s kínálnak kényelmesebb lakóteret. Nem kerülve a „pepecselést”, nem fosztva meg az épületeket jellegzetességeiktől sem — így is közszűrűlgetvén a 25-30 évvel korábbi városképi csorbákat

Pályf Katalin

Szövetminősítők

Somogyi Károlyné felvétele Naponta körülbelül százezer méter szövetet gyártanak a Szegedi Textilművekben, s ezt a mennyiséget haladéktalanul el is kell szállítani. A meo árutisztító üzemszerében nagy gondossággal tisztítják, minősítik, csomagolják és végül szállításra is előkészítik a frissen gyártott terméket. Felvételünk ebben az üzemszerben készült

Érdekegyeztetés – magasabb színvonalon

Beszélgetés Sólyom Ferencsel, a SZOT titkárával

Már véget értek az ágazati szakszervezetek tanácskozásai. Az elhangzott beszámolóban, vitákban központi helyet foglalt el népgazdaságunk helyzete, hangsúlyozva, hogy az elmúlt években nehezebb körülmények, rosszabb feltételek között kellett dolgozunk. Részben ez okozta, hogy vállalt feladatainknak nem is tudtunk mindig eleget tenni. Így, nem csoda, ha a választások és az ágazati kongresszusok sokat foglalkoztak a gazdálkodással, a termeléssel, a bérekkel, az életszínvonalal. Vajon mi a véleménye erről a szakszervezeti vezetőknek?

— A mi tapasztalataink és véleményünk szerint a szakszervezeti választásokon és a kongresszusokon is a többi témához viszonyítva helyes — az élet által meghatározott — arányban, s kiemelt módon foglalkoztak a szakszervezeti tagok, a küldöttek a termelés, gazdálkodás kérdéseivel. Ennek okát aligha szükséges elismételni, mindenki előtt ismert: kül- és belgazdasági problémák miatt népgazdaságunk minden szintjén a vártnál több és nehezebb feladatot kellett és kell a jövőben is megoldanunk.

Úgy ítéljük meg azonban, hogy e fontos tanácskozások mégsem váltak termelési tanácskozássá, mert sajátos, szakszervezeti megközelítéssel tarták fel és tették szóvá a hiányosságokat, hangsúlyozták a jövő feladatainak kijelölésében és megoldásában saját felelősségüket, tenni akarásukat. Követelményként állították maguk elé a szakszervezetek azt is, az eddigieknél is jobban mozgósítsák tagságukat, aktívabban vegyenek részt a gazdasági feladatok megvalósításában, a maguk eszközeivel segítsék a szervezethez, a fegyvermezeiből munkavégzés feltételeinek megteremtését, ezáltal a gazdálkodás és a termelés eredményesebbé tételét, mint egyetlen forrását az elosztható alapoknak, a dolgozók nagyobb keresetének.

— Az elmúlt években az érdekvédelmi, érdekképviseleti munka egyre nehezebbé vált, mivel az érdekvé-

szonyok egyre bonyolultabbak lettek. Hogyan tud a SZOT mindennek eleget tenni?

— A szakszervezeteknek mindig is alapvető feladatai közé tartozott, hogy a tagság sokszor igen különböző érdekeit egyeztesse, a jogos dolgozó igényeket a fontosági sorrendnek megfelelően rangsorolja. Éppen ez munkánk lényege, hogy az egész tagság érdekeinek szem előtt tartása mellett a kisebb-nagyobb dolgozó csoportok, rétegek valós igényeinek kielégítésén is munkálkodnia kell a szakszervezeteknek.

Az elmúlt években, a gazdaságirányítási változásokkal is összefüggésben, az érdekek sokfélesége tovább nőtt. Gondoljunk csak a kisvállalkozásokra, a gazdasági munkaközösségekre, a leányvállalatokra! Az érdeklentékek feloldását — úgy gondoljuk — a hagyományos szakszervezeti érdekvédelmi eszközök és módszerek mellett a gazdasági érdekegyeztetés továbbfejlesztésével is segíteni lehet és kell. Ez alatt azt értem, hogy mind népgazdasági szinten, mind ágazati és vállalati szinten a gazdasági vezetés és a szakszervezetek között az érdekkonfliktusok feloldásának új módszereit kell alkalmaznunk. Hogy csak egyet említsék: indokoltnak tartjuk, hogy a közeljövőben az ágazati-iparági és ezen belül a rétegérdekek ágazati szinten, esetleg ágazati kollektív szerződésben is megfogalmazódjanak. Ez garanciát jelenthetne a szakmai érdekek erősebbé érvényesülésére.

A jövőben nagyobb gondot kell fordítanunk az egyes társadalmi csoportok, rétegek — többek között az értelmiség, a pályakezdő fiatalok, a nyugdíjasok — valós igényeinek figyelembevételére, különösen az életszínvonal-politikai célok és eszközök véleményezésében, s a megvalósítás során. Ezt a célt a rétegpolitikai bizottságok működésével, általában a rétegpolitika lehetőségeinek jobb kiaknázásával kívánjuk elérni.

— Az ágazati kongresszusok alapján, véleménye szerint melyek azok a kérdések, amelyek legélesebben fogalmazódnak majd meg a szakszervezetek XXV. kongresszusán?

— Várhatóan a korábbinál nagyobb követelményeket támaszt majd a tagság velünk szemben. Azt várják,

hogy az eddigieknél hatósabban mozgósítsuk a tagokat a feladatok megoldására. A szakszervezetnek meg kell újítania munkamódszerét: legyen határozottabb, markánsabb érdekvédelmi, képviselői munkája, s ehhez biztosítson nagyobb nyilvánosságot.

Határozottabban, türelmetlenebbül, esetenként kevesebb megértéssel tessék majd szóvá többek között, hogy állítsuk vissza a főmunkaidő rangját, az ez alatt végzett becsületes munka legyen elegendő a tisztességes megélhetéshez; jobb munkaszervezéssel, tartalékaink kihasználásával növeljük a termelés színvonalát, versenyképességünket; ösztözzük meg szociálpolitikai vívmányaink reálértékét, a differenciálás alapja pedig a rászorultság legyen. Minden bizonnyal többen is szóvá tessék majd az időskorúak, a pályakezdők, a családalapító fiatalok helyzete javításának szükségességét, s azt, hogy legyen könnyebben elérhető az első lakás. Ott, ahol még nem bevezetett a negyvenórás munkahét, jogosan kívánják ennek megvalósítását.

— Ismerve gazdasági, politikai, társadalmi helyzetünket, lehetünk-e a jövőt illetően optimisták, s ha igen, ön szerint ez az optimizmus miből táplálkozhat?

— A szakszervezeti mozgásban lezajlott, a tagsággal folytatott nyílt és zárt párbeszéd, a dolgozók véleményei, az érezhető jobbító szándék és tenni akarás, a javaslatok optimizmussal töltöttek el bennünket. Tagságunk reálisan látja az ország, a társadalom, a gazdaság és saját munkahelye helyzetét, a gondokat és a hiányosságokat is. Büszke elert vívmányainkra, azokat tovább akarja gyarapítani. De azt is tudja, hogy egyéni élete, sorsa és boldogulása bár mindannyiunk, de ugyanakkor saját kezében is van, s csak munkája eredményeként javulhat tovább. Arról is megbizonyosodhatunk, hogy tagságunk ismeri, érti és támogatja pártunk politikáját, a VII. ötéves tervben megfogalmazott célokat, s kész azok végrehajtásáért dolgozni. Mindezek és a szakszervezeti mozgalom munkája iránt kifejezett bizalom táplálja optimizmusunkat, de egyben a tagság jövőbe vetett bizakodását is kifejezi.

Miklós Éva

Titkári értekezlet

Tegnap, csütörtökön a megyében működő városi, városi jogú és megyei irányítású nagyközségi pártbizottságok első titkárai Szabó Sándor, a megyei pártbizottság első titkára vezetésével Makón, a városi pártbizottság székházában értekezletet tartottak, amelyen a lakóterületi és az üzemi pártsszervezetek együttműködésének tapasztalatait vitták meg.

Délután a FÉG makói gyárát keresték fel, ahol üzemi látogatáson vettek részt. Balogh István, a gyár igazgatója és Csonka János, az üzemi pártbizottság titkára tájékoztatta őket a gyár munkájáról, az üzemi pártmunka tapasztalatairól

Trópusi virágpompa

Ezekben a napokban is trópusi virágokban gyönyörködhetnek a József Attila Tudományegyetem botanikus kertjének vendégei. Most bontogatják szirmaikat a Cattleya nevű hibrid orchideák. Nagyméretű, halványlila virágaik kitárt szárnyú pillangóhoz hasonlítanak, ezért leokeorchidea a népszerű nevük. Feltűnően szépek és kellemes illatot árasztanak.

Ugyancsak virítanak a vénuszpapucsok, amelyek Jáván, Borneón és más trópusi szigeteken honosak. A virágok kecses formájú apró papucsokhoz hasonlítanak. A pompás orchideák több változatban: piros, lila és sárgásfehér színben virítanak